

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 14: waar te beginnen

De ultieme dag, de dag der dagen, de mooiste dag van ons leven, de dag die nooit meer stopt. Gisteren was het eindelijk zo ver. Het is vroeg, heel vroeg. Monsters vol met spanning en papa doet gezellig mee. Een brakke nacht, een zenuwslopende ochtend. Goed ontbijten met de monsters, goed drinken nu het nog kan, nu het nog mag want eenmaal in de kleren wordt er niets meer gegeten en gedronken. We vertellen de monsters hoe de dag er ongeveer uit gaat zien. We leggen ze uit dat ze straks allemaal mooie kleren aankrijgen en we dat graag zo houden tot na de foto's. Brood zit erin, drinken is op en ik tel de uren af tot we mogen aankleden. De monsters zijn opgeknapt, schoon, glimmend en stralend. Vol spanning wachten zij op de trikes. 1, 2, 3, 4...kak, waar zijn Hira en Rama?? Wat is zo'n huis groot dan zeg...niet beneden, niet boven, zouden ze dan, nee, dat kan niet, even gauw een blik in de tuin...schoon blijven gold blijkbaar niet voor die twee. Van alle plekken kiezen ze de zandbak. Omaaaaaa!!! Voordat ik wat kan doen wordt ik naar boven gedirigeerd, omkleden. Zenuwen, enigszins onder controle. Aan de slag. Gelukkig wisten Miran en ik al wat we aan zouden doen dus ondanks dat ik het heel mooi zou vinden, zou het mee moeten vallen. Ik ben klaar en wacht beneden op mijn bruid. De monsters kijken vol spanning en verwachting toe. Ik moet me omdraaien, hoor haar voetstappen op de trap, steeds dichterbij. Spanning neemt toe, hoe dan...ik wist het toch al? Nog een paar stappen en ik hoor niets meer. Helemaal niets. Het geluid vervaagt naar de achtergrond. Ik hoor geen monsters, geen moeders, vaders, vrienden, niks. Compleet doof, wachtend op het draai je maar om. Het duurde uren voor mn gevoel en mijn handen zweten. Hart draait overuren, knieën knikken en mn buik gaat tekeer. Draai je je nou nog om?? Eindelijk! Ik draai mij om, ik zie mijn bruid, mijn straksvrouw, mijn liefde, de meest fantastische mama ooit. Mn lichaam doet dingen wat het niet zou moeten doen en dingen niet wat het wel zou moeten doen. Geen enkele controle, alles doet wat het wilt. Her en der voel ik wat monsters wriemelen. Fucking hel wat ben je mooi! (Schijn ik gezegd te hebben). Voordat het kwijl op mn scherm loopt ga ik door naar het volgende hoofdstuk. De trikes arriveren. Buurman en buurman vliegen er heen, Hira erachteraan. Lililili als vliegen op een lolly kiezen ze hun trike uit. Buurman en buurman hebben die van hun al gauw gevonden, deze heeft sirenes! Hira ziet haar blâwe trêk. Rani kiest Didi, want dat is rani bij haar mama thuis ook. Tuttie gaat graag met Kevin (ons

bijna-monster 7) in de zijspan. Even een bakkie met de bikers en we gaan on tour. Een geweld aan lawaai en de trikes starten hun motoren en hophop here we go. Aangekomen zijn we zwaar trots op al onze monsters. Zo stil en geduldig dat ze hebben gezeten, knap. Sir Poop-a-lot koos wel zn momenten om antwoorden te geven dus we gaan er maar van uit dat hij het eens was. Rani, de ringendrager, zenuwachtig als de pest, trots wat ze is, doet haar taak voorbeeldig. Wat een stinkend geluk hebben we eigenlijk. We weten het wel, maar op dit soort momenten besef het pas echt. We zijn getrouwd en er volgt een ritje naar het park. Snel die foto's dan zijn zij klaar. We installeren het tuig en laten eigenlijk de monsters hun gang gaan. Wij er nog bij en klaar is kees. Nilu heeft al snel ruzie dus we zijn weer terug op de orde van de dag. Monsters, kom we gaan nog even een stukje rijden. Straatje hier, steegje daar, lachende monsters en Hira die erbij zit alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Een blik van, wat...dit doe ik elke dag hoor. Buurman en buurman maken waarschijnlijk nog meer lawaai dan de trike inclusief sirenes. Even een het gas open en ik kijk achterom. Ik zie een stoet aan monsters op trikes en motor met zijspan. Ik zie de gezichten van ons tuig met een lach van oor tot oor. Genieten van de rit, de wind langs je gezicht, het geluid van de motoren, het beeld van die monsters, voelt het als een tocht naar vrijheid. Dit keer een soort wat vrijheid wat ik niet kan plaatsen. Een ding weet ik wel, het gezicht van onze monsters staat op mijn netvlies gebrand, dit vergeet ik nooit meer, maar zij ook zeker niet. Het was de tocht van de monsters. Als ik 's avonds op de bank zit, de monsters slapen al en Miran is aan het tutten, valt daar plotseling toch wat water. Een traan, gevuld met geluk, trots, opluchting en genot. Ik betrap mezelf dat ik hardop tegen mijzelf zeg; ik ben de gelukkigste man op aarde. En daar is geen woord over gelogen. Dit was niet alleen de dag van mij, niet alleen van Miran, niet alleen van de monsters, deze dag was van ons allemaal. Waarin iedereen samen smolt tot één geheel. Niet alleen wij als gezin, maar iedereen die erbij was. Bloed of niet, onze familie is gegroeid. Wij zijn samen.

de trikes hebben wij te danken aan UBAA, United Bikers Against Child Abuse. Deze dames en heren hebben ons allemaal een onvergetelijke dag bezorgd. Rijdende met kinderen voor het naar onze mening beste doel wat je als ouder kan steunen, is dit het beste statement wat je kan maken.